

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 24. marts 2022

Sag BS-37572/2021-HJR

A

og

B

(advokat Leo Jantzen for begge)

mod

Skatteministeriet

(advokat Steffen Sværke)

I tidligere instanser er truffet afgørelse af Retten i Horsens den 7. juli 2021 (BS-11509/2021-HRS) og af Vestre Landsrets 14. afdeling den 21. september 2021 (BS-26268/2021-VLR).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Oliver Talevski, Kurt Rasmussen og Jens Kruse Mikkelsen.

Påstande

Kærende, A og B, har nedlagt påstand om, at sagen henvises til behandling i Vestre Landsret som 1. instans.

Indkærede, Skatteministeriet, har ikke udtalt sig imod henvisning.

Anbringender

A og B har anført navnlig, at betingelserne for henvisning af sagen utvivlsomt er opfyldt. Sagen er af principiel karakter, og har generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen.

Sagen angår rækkevidden af Højesterets praksis om skattemæssig kvalifikation af landbrugsvirksomheder, jf. UfR 1975.1065 H, UfR 1976.68 H, UfR 1978.614 H og UfR 1994.530 H, som har dannet rammerne for skattemyndighedernes praksis på området gennem de seneste snart 50 år, herunder adgangen til at fravige den fastlagte praksis på et uændret retligt grundlag.

Dernæst angår sagen indholdet af det centrale skatteretlige begreb "erhvervsmæssig virksomhed", herunder indholdet af og anvendelsesområdet for det af Skatteministeriet introducerede begreb "den sædvanlige praksis om erhvervsmæssig virksomhed".

Sagen angår således i første række principielle retlige spørgsmål, og kun i anden række den retlige subsumption og de i denne forbindelse nødvendige bevisvurderinger. Sagen er indgående oplyst bl.a. ved to syn og skøn.

Forud for søgsmålet var Skatteministeriet i modsætning til Landsskatteretten af den opfattelse, at givne aktiviteter efter gældende ret skal opdeles i enkeltaktiviteter ved vurderingen af, om der foreligger en erhvervsmæssig virksomhed i skatteretlig forstand, således at den skatteretlige vurdering foretages aktivitet for aktivitet. Der er således tale om et hjemmelsspørgsmål, hvor Landsskatterettens afgørelse fraviger hidtidig praksis. Skatteministeren har i et svar til Folketingets Skatteudvalg konkluderet, at spørgsmålet er principielt.

Skatteministeriets hovedsynspunkt efter søgsmålet er til forskel herfra, at aktiviteterne i den konkrete sag skal vurderes som én samlet virksomhed. Den omstændighed, at Skatteministeriet nu er enig i, at aktiviteterne skal anses som én samlet virksomhed, dækker dog over forskellige opfattelser af de retlige konsekvenser af synspunktet. Den skattemæssige kvalifikation af den samlede virksomhed skal efter skattemyndighedernes opfattelse foretages efter Højesterets mangeårige praksis for landbrugsvirksomheder mv. herunder stutier, men Skatteministeriet er af den opfattelse, at den samlede virksomhed skal bedømmes efter, hvad sagsøger har benævnt som "den sædvanlige praksis om erhvervsmæssig virksomhed". Dette synspunkt er udtryk for en fundamental nyskabelse.

Skatteministeriets grundsynspunkt om, at landbrug med flere aktiviteter, hvor alene en delaktivitet er omfattet af Højesterets lempeligere praksis for landbrugsvirksomheder mv., herunder stutier, skal bedømmes som én samlet virksomhed, og at den

samlede aktivitet skal bedømmes efter "sædvanlig praksis om erhvervsmæssig virksomhed", må forventes at kunne få betydning for et meget stort antal virksomheder i landbrugssektoren, men må også forventes at få betydning for andre virksomhedstyper, herunder bl.a. for virksomhed med udlejning af fast ejendom.

At Skatteministeriet har besluttet at indbringe afgørelsen for domstolene, fordi sagen er principiel og af betydning for området, udtrykker en hensigt om at fastlægge en fremtidig praksis på grundlag af afgørelsen.

Det fremgår af et svar fra Skatteministeriet til Folketingets Skatteudvalg, at sagen kan have betydning for et større eller ukendt antal skatteydere og at afgørelsen i denne sag vil kunne få betydning for praksis på området. Skatteministeriet har oplyst, at der er registreret 305 stutterier pr. 1. december 2019, og at det må formodes, at en del af disse ikke er erhvervsmæssige. Skatteministeriet har efter anlæg af denne sag indbragt en tilsvarende sag for domstolene.

Skatteministeriet har anført navnlig, at kravene for henvisning ikke er opfyldt, men vil ikke modsætte sig henvisning.

Retssagen angår, om aktiviteterne i X I/S udgjorde en erhvervsmæssig virksomhed i skattemæssig henseende i årene 2011, 2012 og 2013, hvilket har betydning for, om kærende kan fratække virksomhedens underskud i deres skattepligtige indkomst, jf. statskattelovens § 6, stk. 1, litra a. Det afgørende er, om virksomheden opfylder de sædvanlige skatteretlige kriterier for erhvervsmæssig virksomhed. Denne vurdering er der ikke noget nyt i.

Der er ikke noget nyt i vurderingen af de sædvanlige skatteretlige kriterier for en virksomheds erhvervsmæssighed, dvs. dels at virksomheden må have et vist omfang (intensitet), dels må være etableret og drevet med udsigt til at opnå en fortjeneste, der står i et rimeligt forhold til den investerede kapital og arbejdsindsats (rentabilitet), jf. UfR 2013.2956 H.

Der er med sagens anlæg ikke tale om en ændring af den særligt lempelige praksis gældende for bl.a. stutterier, der blev stadfæstet i UfR 1994.530 H. Der er blot ikke tale om en situation, der er omfattet af den særlige lempelige praksis, som tydeligt er begrænset til at angå deltidslandbrug, væddeløbsstalde og stutterier. Virksomheden i den foreliggende sag beskæftiger sig også med andre aktiviteter, og er derfor ikke omfattet af denne praksis.

Der er ikke tale om en radikal ændring af Højesterets praksis, men spørgsmålet om, hvordan en samlet virksomhed skal bedømmes ved vurderingen af erhvervsmæssig

virksomhed, når der er tale om en situation som den foreliggende, hvor en delaktivitet er omfattet af den lempelige praksis, er uprøvet. Dette spørgsmål er dermed principielt.

Der var registreret 305 stutier pr. 1. december 2019, hvor det må formodes, at en del af disse ikke er erhvervsmæssige, og som i sammenhæng med øvrige aktiviteter kan føre til et ændret rentabilitetskrav ved vurderingen af erhvervsmæssig virksomhed, hvis flertallet i Landsskatterettens begrundelse følges.

Højesterets begrundelse og resultat

Efter retsplejelovens § 226, stk. 1, kan byretten efter anmodning fra en part henvise en sag til behandling ved landsret, hvis sagen er af principiel karakter og har generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt.

Efter forarbejderne til bestemmelsen er det forudsat, at Højesterets ressourcer som udgangspunkt ikke bør benyttes til at behandle sager, hvis udfald i det væsentlige afhænger af bevismæssige vurderinger, eller som angår retsanvendelse på områder, hvor de principielle retsspørgsmål allerede er afklaret.

Højesteret finder på det foreliggende grundlag, at bedømmelsen af, om virksomheden X I/S i skatteretlig forstand er drevet erhvervsmæssigt i første række beror på en konkret bevismæssig vurdering af virksomhedens aktiviteter og driftsmæssige resultater.

Højesteret stadfæster derfor kendelsen.

THI BESTEMMES:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale kæreomkostninger for Højesteret til den anden part.